



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת יפעת אונגר ביטון

התובע מאיר שלוש
ע"י ב"כ עו"ד זיו אנג'ל

נגד

הנתבעים 1. אלירן לוי
2. יניב לוי
ע"י ב"כ עו"ד אמסלם

נגד

צד ג' ריקונספט צימר באהבה בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד אמסלם

נגד

צד ד' 1 טוביה יונוביץ (room star)
ע"י ב"כ עו"ד שרם

צד ד' 2 רונן סיסו (סוויטת פסגת הקריות)
ע"י ב"כ עו"ד אביר אברם

1
2
3

פסק דין

4
5
6

רקע

לפניי תביעה על סך 240,000 ₪ שעניינה פגיעה לכאורה בזכויות היוצרים של התובע, על ידי הנתבעים, באופן בו הנתבעים פרסמו באתר אינטרנט שבבעלותם תמונות שצילם התובע. כפי שיבואר להלן, הנתבעים הגישו הודעת צד ג' כנגד חברת "ריקונספט" (בבעלותם), שמצידה הגישה הודעות לצדדי ד'.

11
12
13

עובדות המקרה

1. התובע נמנה על בעלי חברת "אול לאב" (להלן: "אול לאב" או "החברה") לה אתר אינטרנט המפרסם חדרי הארחה לצורך קידום מכירות של שהות בחדרי ההארחה. התובע מצלם צילומי תדמית של בתי ההארחה, ללא תמורה, לשם הפרסום באתר האינטרנט של אול לאב.

17



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

- 1
2 .2. הנתבע 1 הוא בעל הדומיין של האתר www.rrr.co.il והנתבע 2 הוא בעל הדומיין של האתר
3 www.lefi.co.il (להלן: "rrr" או "lefi" בהתאמה או "אתרי האינטרנט"). הנתבעים הם
4 גם בעלי המניות של חברת "ריקונספט צימר באהבה", היא צד ג' (להלן: "צד ג'" או
5 "ריקונספט"), המפעילה את אתרי האינטרנט בהם פורסמו תמונות שצילם התובע.
6
7 .3. צדדי ד' הם בעלי הצימרים אותם צילם התובע, אשר התקשרו הן עם אול לאב והן עם
8 ריקונספט לצורך פרסום הצימרים.
9
10 .4. במהלך החודשים אוקטובר ונובמבר 2017 גילה התובע כי הנתבעים או מי מטעמם עושים
11 שימוש בצילומים שצילם, ומפרסמים אותם באתרי האינטרנט, כל זאת ללא רשותו
12 והסכמתו. משנודע לתובע על כך, פנה אל הנתבעים ביום 27.11.17 במכתב התראה, בו דרש
13 מהם להסיר את התמונות מאתרי האינטרנט. ביום 30.11.17, במכתב תשובה, הודו
14 הנתבעים בשימוש בתמונות, אך טענו כי קיבלו את התמונות כדין מצדדי ד'. בעקבות מכתב
15 ההתראה הוסרו מאתרי האינטרנט התמונות שצילם התובע.
16

טענות הצדדים

- 17
18
19 .5. התובע טען כי הצילומים שצילם עולים כדי יצירת אומנות המוגנת בזכויות יוצרים, כאשר
20 מלוא זכויות היוצרים שייכות לו. לטענתו השקיע כספים רבים, מאמץ, ידע, יצירתיות
21 ומקוריות ביצירת התמונות. היצירות נוצרו על ידו, תוך שימוש במצלמה וציוד מקצועי
22 השייכים לו.
23
24 .6. לטענת התובע, הנתבעים פרסמו את יצירותיו לצרכים מסחריים ללא אישורו ובניגוד לדין.
25 העלאת הצילום לאינטרנט היא בבחינת "העמדת לרשות הציבור" כמשמעה בסעיף 15
26 לחוק זכות יוצרים, תשס"ח – 2007 (להלן: "החוק"). הזכות להעמיד את היצירה לרשות
27 הציבור היא זכות המוקנית לבעלי היצירה באופן בלעדי, כך שהנתבעים במעשיהם הפרו
28 את זכות היוצרים של התובע.
29
30 .7. עוד טען התובע, כי הנתבעים הפרו את זכותו המוסרית ביחס ליצירה לפי סעיף 46 לחוק,
31 ולא סיפקו לו קרדיט כדין. טענות הנתבעים, צד ג' וצדדי ד', לפיהן היצירות לא נשאו סימן
32 מים או סימן זיהוי אחר, אינה מהווה הגנה כנגד הפגיעה בזכות זו של התובע.
33



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

8. התובע טען כי הנתבעים הפרו את זכויותיו ביודעין, ולכל הפחות תוך עצימת עיניים משך חודשים ארוכים, כאשר חלה עליהם חובת אחריות מוגברת לברר מי הוא בעל זכות היוצרים, לרכוש רישיון כדין ולאזכר את היוצר כמתחייב על פי דין. לטענתו, הנתבעים חבים כלפיו באופן אישי.
9. הנתבעים טענו להיעדר יריבות בינם לבין התובע. זאת מאחר והתובע לא טרח להסביר כיצד הוא טוען לזכויות יוצרים בתמונות שצילם, לטענתם כחלק מעבודתו, ואף לא הציג כל מסמך המקנה לו אישית זכויות יוצרים. לטענת הנתבעים, באם קיימת הפרת זכות יוצרים כלשהי, הרי שהיא במישור היחסים שבין ריקונספט לבין אול לאב, כאשר לשיטת התובעים, באם קיימות זכויות יוצרים כלשהן, הרי הן של אול לאב.
10. לטענת הנתבעים, ריקונספט מפעילה אתרים לשיווק צימרים ויחידות אירוח, כאשר התוכן, התמונות והמידע מתקבלים במישרין מבעלי יחידות האירוח. כך, את התמונות מושא התביעה דן, העבירו בעלי היחידות, דהיינו צדדי ד'. הנתבעים הדגישו כי הם לא מעלים תמונות על דעת עצמם ולא נוטלים תמונות מרחבי הרשת. הנתבעים ציינו כי במעמד חתימת הזמנות הפרסום, בין ריקונספט לבין המזמינים, ניתן דגש מיוחד לזכויות יוצרים. כמפורט בטופס ההזמנה, המזמינים מתחייבים כי זכויות היוצרים בתמונות אותן יעבירו שייכות להם, וכי אם יתברר כי בניגוד להצהרה, זכויות היוצרים הן של צד ג', המזמינים יישאו בהוצאות וההפסדים שייגרמו לריקונספט.
11. הנתבעים טענו עוד, כי לאחר קבלת מכתב ההתראה מהתובע, פנו אל צדדי ד' לבירור העניין, ואלה השיבו כי לא חתמו על הסכם עם התובע המקנה לו שימוש בלעדי בתמונות. יתרה מכך, טענו הנתבעים, כי התמונות אינן נושאות חתימה, סימן מים או כל סימן אחר, שיש בו כדי להצביע על זכות יוצרים מכל סוג שהוא. מאחר והתמונות הועברו לנתבעים על ידי בעלי הצימרים בעצמם, ומשלא נשאו כל סימן מזהה כאמור, הרי שלנתבעים ולריקונספט לא הייתה היכולת לדעת שהתמונות צולמו על ידי התובע, ולפיכך פרסומן נעשה בתום לב.
12. כמו כן, הנתבעים ציינו, כי מיד עם היוודע להם על החשש לפגיעה בזכויות יוצרים, התמונות הוסרו מאתרי האינטרנט. כלומר, הם פעלו על פי דוקטרינת "הודעה והסרה" ועמדו בתנאים המזכים את בעל אתר האינטרנט בפטור מאחריות להפרת זכויות יוצרים.
13. כאמור, הנתבעים הגישו הודעת צד ג' כנגד ריקונספט. הנתבעים טענו כי ריקונספט היא זו שהתקשרה עם בעלי היחידות, והיא זו שמפעילה את אתרי האינטרנט. אשר על כן, באם יחויבו הנתבעים לשלם לתובע, החוב צריך להיות מושת על צד ג'. בכתב הגנתה, השיבה



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

- 1 ריקונספט כי היא מקבלת את הודעת צד ג', לפיה באם בוצעה הפרה כלשהי של זכויות
2 היוצרים של התובע, אזי היא תישא בתשלום הפיצוי בפועל.
3
4 14. בנוסף, הגישה ריקונספט הודעת צד ד' כלפי טוביה ינוביץ' ורון סיסו (להלן: "צדדי ד'" או
5 "בעלי הצימרים" או "ינוביץ'" או "סיסו" בהתאמה), שתמונות הצימרים שלהם פורסמו
6 באתרי האינטרנט. ריקונספט חזרה על טענות הנתבעים, לפיהן בעלי הצימרים הצהירו
7 בטופס ההזמנה כי זכויות היוצרים בתמונות אותן העבירו לריקונספט שייכות להם, וכי
8 אם יתברר כי זכויות היוצרים שייכות לצד ג' (במקרה זה לאול לאב), הרי שיישאו בכל
9 ההוצאות וההפסדים שייגרמו לריקונספט.
10
11 15. ינוביץ' טען כי מעולם לא התחייב בהתחייבות כלשהי כלפי התובע או כלפי ריקונספט.
12 לעניין התובע, כל הנחתם על ידו היה הסכמה לפרסום ע"י אול לאב בלבד בעלות של 800 ₪
13 + מע"מ. לעניין ריקונספט, טען כי ציין בפניה שתמונות מסוימות הן בבעלותו ולא ניתנה
14 בהן בעלות לאחר, ומכל מקום לא ניתן להבין מכתבי הטענות באילו תמונות מדובר. כמו
15 כן, טען ינוביץ' כי חתימתו בטופס ההזמנה מול ריקונספט מתייחסת אך ורק לכיתוב מעליה
16 וכך גם נמסר לו במועד החתימה.
17
18 16. ינוביץ' טען כי התובע לא הוכיח בעלות בזכויות היוצרים בתמונות, ובייחוד לא בתמונות
19 שצולמו בצימר שבבעלותו. לטענתו, הודיע במפורש לתובע כי הרשות לצלם את המקום
20 ואת הרכוש שבבעלותו ניתנת בכפוף לכך שהבעלות בתמונות תיוותר בידי, וכך הוסכם בין
21 הצדדים. לטענתו, האמור מתבקש מהעובדה כי מדובר בצילום פשוט של חדר, ולא יצירה
22 אמנותית המצריכה מיומנות או יצירתיות מיוחדת.
23
24 17. סיסו טען כי מעולם לא שלח לאף אחד מהנתבעים תמונות של הצימר שלו שצולמו ע"י
25 התובע. לטענתו, הנתבעים ו/או ריקונספט נטלו את התמונות בעצמם מהאתרים הקיימים,
26 מבלי לברר האם מדובר בתמונות החוסות תחת זכויות יוצרים. לטענת סיסו, ככל והעביר
27 תמונות לנתבעים או לריקונספט, הרי שמדובר בתמונות שצילם בעצמו, באמצעות מכשיר
28 הטלפון שלו.
29
30 18. מבלי לגרוע מהאמור, טען סיסו כי הוא סבור שהתמונות שצילם התובע הן בבעלותו, שכן
31 רכש אותן מהתובע במסגרת עלות חודשית, אותה הוא משלם לאול לאב בסך 2,400 ₪
32 בחודש.
33
34 19. סיסו הודה כי חתם על טופס הזמנה של ריקונספט, אולם, הניסיון להטיל עליו חיוב מכוח
35 חוזה אחיד ששלחה לו ריקונספט, כאשר זו פעלה בדרך לא דרך, ראויה לגינוי.



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

דיון והכרעה

מהי יצירה מוגנת?

20. סעיף 4 (א) לחוק מגדיר באילו יצירות יש זכות יוצרים –

"זכות יוצרים תהא ביצירות אלה: יצירה מקורית שהיא יצירה ספרותית, יצירה אמנותית, יצירה דרמטית או יצירה מוסיקלית, המקובעת בצורה כלשהי".

21. בסעיף 1 לחוק, מוגדרת מהי יצירה אמנותית –

"לרבות רישום, ציור, יצירת פיסול, תחריט, ליטוגרפיה, מפה, תרשים, יצירה אדריכלית, יצירת צילום ויצירת אמנות שימושית ובכלל זה (typeface)".

גם בפסיקה נקבע כי צילום נכנס תחת הגדרת יצירה שיש בה זכויות יוצרים (ראו למשל: רע"א 7774/09 אמיר וינברג נ' אליעזר ויסהוף (28.08.12), ת"א 24478/87 עוזי קרן נ' יפתח שבט, פ"מ תשנ"א (א) 139), על כן אני קובעת כי הצילומים דנא מהווים יצירות החוסות תחת החוק.

מי בעל זכות היוצרים?

22. משנקבע כי הצילומים אכן מוגנים מכוח חוק זכות יוצרים, יש לבחון למי שייכות הזכויות. כאמור, התובע טען כי זכות היוצרים שייכת לו, שהרי הוא זה שצילם את התמונות. לעומת זאת, הנתבעים טוענים כי התמונות צולמו על ידי התובע לצורך פרסומן באתר השייך לאול לאב, החברה שבבעלותו, ולכן – לכל היותר – הזכויות שלה. מכאן טענת הנתבעים שיש לסלק התביעה מחמת העדר יריבות, שכן התובע אינו בעל הזכות.

23. פרק ה' לחוק מסדיר את עניין הבעלות בזכות היוצרים: סעיף 33 קובע כי היוצר של היצירה הוא הבעלים הראשון של זכות היוצרים ביצירה; סעיף 34 קובע כי מעביד הוא הבעלים הראשון של זכות יוצרים שנוצרה על ידי עובד, אלא אם הוסכם אחרת; סעיף 35 לחוק קובע כי ביצירה שנוצרה לפי הזמנה, הבעלים הראשון של זכות היוצרים הוא היוצר, אלא אם הוסכם אחרת בין היוצר לבין המזמין (למעט באירוע משפחתי או פרטי).

24. בענייננו, התובע הדגיש בסעיף 5 לתצהירו כי צילם את הצילומים כאדם פרטי ולא כעובד של אול לאב. כך, גם הצהירה הגב' אילנה אלוני, אחותו, והבעלים במשותף עם התובע באול



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1 לאב (להלן: "אילנה"). בסעיף 3 לתצהירה, טענה אילנה כי הצילומים שייכים לתובע והוא
2 סיפק רישיונות שימוש לאול לאב לשם פרסום יחידות האירוח עבור בעלי הצימרים.
3
4 25. טוני גרינמן בספרו "זכויות יוצרים" (מהדורה שניה, 2008) (להלן: "גרינמן") מביא סקירה
5 מקיפה לגבי יצירות שנוצרו בידי עובדים, ובין היתר עוסק בשאלה מי מוגדר כעובד לעניין
6 בעלות בזכויות יוצרים (עמ' 487-488) –

7
8 "המעביד אינו הבעלים של כל יצירה שיוצר עובדו. הזכויות ביצירה שייכות למעביד רק
9 אם היא נוצרה על-ידי העובד "לצורך העבודה ובמהלכה". נוסח זה רחב מנוסח הסעיף
10 המקביל בחוק מ-1911, שחל על יצירה ש"נעשתה תוך כדי עבודתו" של עובד. הוא מגלם
11 בתוכו שני מדדים ברורים לקיום זכות יוצרים בידי המעביד: מדד הזמן ומדד התכלית. על
12 היצירה לעמוד בשניהם. על-פי המדד הראשון, על היצירה להיווצר על-ידי העובד במהלך
13 העבודה מבחינת העיתוי. עם-זאת בהתאם לנסיבותיה של העבודה הספציפית, מהלך
14 העבודה אינו מוגבל בהכרח לשעות קבועות. על-פי מדד זה, אין ספק שהזכויות ביצירה
15 שיצר עובד בזמנו החופשי, כגון בהפסקת הצהריים שלו או בביתו לאחר העבודה, וללא
16 קשר לעבודתו, יהיו של העובד ולא של המעביד. על-פי המדד השני, על היצירה להיווצר
17 לצורך העבודה. על-כן, אף אם היצירה נוצרה במהלך העבודה, אך לא לצורכי העבודה, לא
18 יהיו הזכויות של המעביד..."

19
20 ובהמשך (עמ' 489-490) –
21 "ההכרעה בדבר הבעלות הראשונית בזכות היוצרים ביצירה קשה במיוחד במקרה שבו
22 פועל העובד בתחום העסקתו הרגילה גם מחוץ למסגרת עבודתו זו. קושי זה מתעצם
23 במקרים שבהם העובד מועסק כדי לעבוד מביתו או בשעות שאינן קבועות. במקרים אלה,
24 מדד התכלית עשוי להיות חשוב ביותר, אך ההכרעה בו אינה פשוטה כלל ועיקר, והיא
25 תלויה בתשובה לשאלה המשנית, שהיא, אם היצירה נעשתה באופן פרטי או למען
26 המעביד..."

27
28 26. לצורך ההכרעה בשאלה אם יצירות נוצרו "תוך כדי עבודתו" של עובד, מביא גרינמן מספר
29 שאלות, שהתשובות עליהן עשויות לגבש מסקנה לעניין זה. כך למשל האם העבודה בוצעה
30 כחלק אינטגרלי מעבודתו של העובד? האם העבודה בוצעה לצרכיו הבלעדיים של העסק?
31 האם העבודה בוצעה כחלק מתפקידו הרגילים של העובד? ועוד. אם התשובה למרבית
32 השאלות היא חיובית, סביר למדי כי היצירה נוצרה במסגרת יחסי עבודה, כך שזכות
33 היוצרים בה שייכת למעסיק. כך באים לידי ביטוי הדברים בת"א (מחוזי ירושלים) 8303/06
34 מחולה המרכז למחול בע"מ נ' חנן כהן (14.08.2008) –



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1 "הקביעה אם יצירה נוצרה תוך כדי עבודתו של העובד נבחנת על פי המבחן המהותי,
2 כאשר יש לקבוע האם היצירה נוצרה לצרכי המעסיק. בין היתר, נבחן זמן יצירת היצירה
3 – האם בזמן העבודה או בזמן החופשי, השכר בגין יצירת היצירות והגדרת תפקידו של
4 היוצר במקום העבודה".

5
6 27. אסקור כעת את העדויות, על מנת לאבחן האם היצירה נעשתה כחלק מעבודתו של התובע
7 או אז הבעלות בזכות היוצרים של היצירה שייכת לאול לאב, או שהיצירה בוצעה באופן
8 פרטי, כאדם פרטי, כי אז הבעלות בה שייכת לו.

9
10 28. התובע נשאל אודות הנסיבות בהן צולמו התמונות (עמ' 18, שו' 29-33; עמ' 19, שו' 1-6
11 לפרוטוקול):

12 "ש. תאשר לי שהתמונות שאתה טוען שיש לך זכויות יוצרים, נספח 3, צולמו לאחר
13 שצדדי ג' חתמו עם אול לאב על הסכם פרסום?
14 ת. כן.

15 ש. תאשר שלא שכרו את שירותיך האישיים לצלם את התמונות.
16 ת. נכון.

17 ש. החברה שלחה אותך לצלם את הצימרים?
18 ת. לא. אני צלם למעלה מ-20 שנה במתחמי צימרים והכנסתי את התחום הזה לצימרים.
19 החברה לא שלחה אותי.

20 ש. תסביר איך הגעת לאותם צימרים?
21 ת. אני אחד הבעלים של החברה. רציתי להרים את הרמה של התמונות שנמצאות באתר
22 של אול לאב".

23
24
25 29. ובהמשך בחקירתו הנגדית לב"כ צד ד' 2 (עמ' 26, שו' 1-28):

26
27 "ש. בתצהיר שלך בסעיף 5 ציינת שצילמת את התמונות כאדם פרטי ולא כעובד בחברה.
28 ת. נכון.

29 ש. קודם נשאלת ואמרת שצילמת את התמונות על מנת שבאתר שלך יהיו תמונות הכי
30 טובות.

31 ת. נכון וזה לא סותר. התמונות צולמו כדי להרים את הרמה של האתר.

32 ש. של מי האתר? מי מפרסם באתר שלך?

33 ת. לקוחות.

34 ש. הלקוחות האלה.



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

- 1 ת. לא שילמו על הצילום.
- 2 ש. במסגרת מה הצעת להם את השירות הזה?
- 3 ת. במסגרת פרטית שלי כדי לשדרג את האתר. אמרתי להם בע"פ שהם לא משלמים על
- 4 התמונות כי התמונות שלי. זה היה תוך כדי צילום. או בהתחלה או בסוף. אמרתי באיזה
- 5 שהוא שלב.
- 6 ש. כשהגעת לצלם, הלקוחות סיסו וינוביץ ידעו שאתה מגיע לצלם כי זה חלק מהחבילה
- 7 שלהם לפרסום באתר.
- 8 ת. לא. זה לא חלק מהחבילה שלהם.
- 9 ש. הם חשבו שאתה בא לצלם באופן פרטי ולא חלק מהאתר שלך?
- 10 ת. בגלל שהם מפורסמים ואני רוצה להציג אותם ברמה יותר גבוהה. במקרה אני צלם
- 11 אבל זה לא שרות. לשאלה – אז מה זה פרסום – אני אומר שזה נועד לאינטרסים של האתר
- 12 כדי למכור אותו יותר טוב."
- 13
- 14 30. גם אחותו של התובע, אילנה, נחקרה, עת היא משמשת כבעלים במשותף באול לאב (עמ'
- 15 29, שו' 16-35):
- 16
- 17 "ש. במקרה של סיסו וינוביץ הם הביאו תמונות?
- 18 ת. במקרה הזה אין לי מושג. לא אני מבצעת את העלאת הלקוח לאתר.
- 19 ש. הם הביאו תמונות וחתמו על טופס?
- 20 ת. לא יודעת. סביר להניח שלקוח לא עולה לאתר אם לא חתם על טופס ההזנה ושילם.
- 21 יש לי צוות שעושה את זה ואין לי ביקורת על הדברים האלה.
- 22 ש. במקרה של צדדי ד' בהסתמך על התשובה שלך, הם הביאו תמונות וחתמו על טופס?
- 23 ת. ברור. אבל מאיפה הגיעו התמונות, אין לי מושג.
- 24 ש. כלומר, הם אחראים על התמונות?
- 25 ת. הם אחראים ויש להם את זכויות היוצרים. כלומר, זכויות היוצרים שלהם ואני לא
- 26 יכולה לתבוע אותם. זה מה שאני יודעת.
- 27 ש. מפנה לסעיף 3 לתצהירך – איך זה מתיישב עם תשובתך הקודמת?
- 28 ת. מאוד מאוד פשוט. לאחי יש תחביב וכישרון מאוד מוצלח. הוא להנאתו מדי פעם יוצא
- 29 לצלם ללקוחות והתמונות שלו שייכות לו מבחינת הכל. זה זכויות יוצרים שלו.
- 30 ש. לפי תשובתך היא בעצם פותרת לנו את התיק. איך הוא הגיע לצדדי ד'?
- 31 ת. כשאחי התחיל לבנות את האתר בשנת 2001 הוא יצא לצלם והיה מעלה לאתרים וכותב
- 32 את התוכן ועושה את העבודה. לימים הוא היה גם במחשבים וגם מדי פעם לצאת וגם
- 33 לתחביב שלו ולכן יש לו זכויות יוצרים לתמונות שלו. היה לנו רעיון שכל התמונות באתר



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1 יהיו רק תמונות שאחי מצלם. אבל זה לא היה ישים מבחינתנו כי להוציא אותו עכשיו
2 לצלם, כי האתר שלנו זה הכי טוב שהתמונות רק שלנו ואנחנו הבעלים שלהם.
3 ש. אני אומר לך שאת לא הבעלים אז תראי לי אחרת.
4 ת. אני לא הבעלים. מי שצילם אותם. אם צילמתי תמונה אני הבעלים"

31. ובהמשך (עמ' 30, שו' 7-9):

8 "ת. כפי שאמרתי קודם, כשאמרתי שאנחנו אני ומאיר רצינו שכל התמונות באתר יהיו
9 רק שלנו ותהיה לנו רק בעלות עליהם מתוך כוונה שזה הכי טוב וכך עשינו לאורך כל הדרך.
10 זה שזה לא ישים זה בעיה אחרת. מאיר הוא בעלים של חב' אול לאב"

12 32. די בעדויות הנ"ל, על מנת להסיק כי התובע צילם את התמונות לצרכיה של אול לאב והאתר
13 אותו הפעילה. חרף טענותיו וטענות אחרות, כי פעל באופן פרטי, עולה כי פעילותו זו, שבחר
14 להגדיר כפעילות אישית, נועדה לשרת את האינטרסים של החברה, ושלה בלבד. התובע לא
15 קיבל תמורה עבור צילום התמונות באופן אישי, וצילומן לא נועד לשמש אותו אופן אישי,
16 כי אם את רמת התצוגה אתר של אול-לאב.

18 33. על מנת לקבל את התמונה המלאה, אסקור גם את עדויותיהם של צדדי ד'. בחקירתו, תיאר
19 ינוביץ' את הנסיבות בהן צולמו התמונות (עמ' 46, שו' 4-9):

21 "ש. התובע בא לצלם אצלך בצימרים, במסגרת מה? אחותו אמרה כתחביב והוא אמר צלם
22 מקצוען ושניהם מסתמכים על הסכם. במסגרת מה הגיע אליך?
23 ת. הוא הגיע אלי במסגרת פרסום שהתקשרתי לבקש פרסום וביקשתי לפרסם באתר
24 שלהם. הוא ואחותו הגיעו אלי למקום ומאיר צילם קצת. הבנתי שהתמונות שלי כי מאיר
25 לא בא עם איזה צוות מיוחד, או תאורה מיוחדת. הכל הוא צילם איך שזה נראה במקום.
26 בלי שום השקעה מיוחדת"

ובהמשך (עמ' 46, שו' 30-35):

30 "ת. ... פניתי לאול לאב. דיברנו ואילנה יצרה איתי קשר, בהתחלה יצרו איתי קשר דרך
31 המשרדים ואמרו לי שאילנה אמורה להגיע אלי וגם מאיר. קבענו פגישה והגיעו אלי
32 אילנה ומאיר. דיברנו ושאלתי שאלות ומאיר אמר לי שכדי לפרסם וחלק מהפרסום הוא
33 צריך לצלם כמה תמונות והסכמתי בתנאי שהתמונות שייכות רק לי, הבית שלי, המקום



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

שלי, הריהוט שלי, הכל שלי. הוא לא בא עם תאורה מיוחדת או צוות מיוחד, בא וצילם כמה זוויות וצילם והכל. וחתמתי על הסכם הפרסום"

34. ינוביץ' נשאל האם במהלך הצילום עלה עניין הבעלות בזכויות היוצרים של התמונות (עמ' 47, שו' 24-25):

"ש. כשאמרת לו (=לתובע, י.א.ב.) שהתמונות ישארו שלך אמר לך משהו על זכויות יוצרים.

ת. לא. אני גם לא יצרתי קשר עם מאיר. אני פניתי לאול לאב ולא למאיר. לא ידעתי טל' שלו"

35. עדותו של ינוביץ' מחזקת את המסקנה כי בנסיבות יצירת הצילומים, פעל התובע כשלוח של אול לאב ולא כצלם עצמאי או פרטי. למותר לציין שלא הוצגו מסמכים המעידים על ניהול עסק פרטי של צילום, או על הזמנה או תשלום לתובע עבור שירות פרטי כביכול. יתר על כן, בשים לב לסיפא של סעיף 34 לחוק: "אלא אם הוסכם אחרת", לא הועלתה כל טענה מטעם התובע שסוכם בינו לבין אול לאב שהבעלות בזכויות היוצרים שייכות לו. יתרה מכך, בעדותה של אילנה היא שבה ואומרת "שאנחנו אני ומאיר רצינו שכל התמונות באתר יהיו רק שלנו ותהיה לנו רק בעלות עליהם..." (עמ' 30, שו' 7-8, ההדגשות שלי, י.א.ב.). כלומר, אילנה בעצמה טוענת כי היא ואחיה, שני הבעלים של אול לאב, צילמו את התמונות במטרה שאלו יהיו שייכות להם, דהיינו – לאול לאב. ניתן להגיע אל המסקנה, כי הצדדים לא הגיעו לסיכום שהבעלות בזכויות היוצרים שייכת לתובע, לא במישרין ולא מכללא.

36. גם סיסו תיאר נסיבות דומות של צילום הצימר (עמ' 48, שו' 17-30):

"ת. באו לצלם. אני שלחתי תמונות שלי במסרון לאתר. כאשר התחלתי לפרסם בכלל שלחתי תמונות שלי. אחרי כמה חודשים רותם נציגה של התובע, התקשרה אלי ואמרה שהתמונות לא משהו והם מבקשים לשלוח לי צלם ולא אמרה מי הצלם. היא אמרה שיצלמו תמונות שיהיו יותר ברורות וטובות ויעלו לאתר וזה יקדם את המכירות. בא אלי הצלם, שלוש, התובע, והציג עצמו כצלם. לא ידעתי אם הוא הבעלים או לא. שאל איזה חדרים לצלם והראיתי לו. זהו. הוא לקח את התמונות. שאלתי את רותם והיא ביקשה שאאשר לה איזה תמונות אני רוצה ויעלו לאתר. לא אמר לי שום דבר לגבי זכויות יוצרים ושום דבר על זה. לתומי, אני חושב שאחרי שקיבלתי וראיתי את התביעה לא הבנתי בכלל. אמרתי שאני משלם להם כ"כ כסף כל חודש וזה הגיוני שזה גם תמונות שלי. אני לא יודע על מה התביעה בכלל. יושבים פה שני מונופולים שאני משלם להם כ"כ כסף ואני מפרסם אצל שניהם ואני לא יודע בכלל איך הגעתי למצב הזה אני סה"כ רוצה להתפרנס.



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

- 1 ש. תאשר לי ששלוש הגיע אליך כשלוח של אותה חברה ולא עצמאי.
2 ת. נכון. רותם שלחה אותו. על התמונות לא שילמתי כסף אבל אני משלם עבור הפרסום
3 באופן חודשי"
4
5 37. נראה כי מקרה זה מתכתב עם הנאמר במאמרו של גרינמן, לפיו כאשר עובד פועל בתחום
6 העסקתו הרגילה גם מחוץ למסגרת עבודתו, יש לבחון שאלות נוספות על מנת להכריע האם
7 היצירה בוצעה כחלק מעבודת העובד, או באופן פרטי. ענייננו מורכב אף יותר שעה שהתובע
8 הוא הבעלים של אול לאב, דהיינו – משמש הן כעובד והן כמעביד.
9
10 38. התובע עצמו טוען כי התמונות צולמו על מנת להעלות את רמת התמונות באתר שבבעלות
11 אול לאב (עמ' 19, שו' 6-5). לא זו אף זאת הוא מודה כי בעלי הצימרים לא שכרו את שירותיו
12 כצלם על מנת שיצלם את הצימרים שבבעלותם, אלא הגיע אליהם בהפנייתם של אול לאב
13 וכנציג מטעמה, על מנת לצלם את הצימרים ולהעלות את התמונות לאתר (עמ' 18, שו' 32-
14 33). מהאמור לעיל עולה כי צילום התמונות נעשה תוך כדי ולשם עבודתו של התובע באול
15 לאב. תמונה דומה עולה גם מעדותה של אילנה: נסיבות ההגעה לאתרי האירוח וצילומם,
16 ותכליתן – רצונם המשותף לכלול באתר שבבעלות אול לאב תמונות ייחודיות לה.
17
18 39. גם מעדותם של סיסו וינוביץ' עולה כי התובע הגיע לצימרים שבבעלותם כחלק מעבודתו
19 באול לאב. יתרה מכך, סיסו טען כי התובע נשלח רק לאחר שנציגת אול לאב ציינה בפניו
20 שהתמונות ששלח באופן אישי לא היו די איכותיות וכי יש לצלם את המקום באופן
21 מקצועי.
22
23 40. לסיכום - מהעדויות הנ"ל עולה כי עבודת התובע בוצעה עבור אול לאב, ולצרכיה הבלעדיים,
24 שכן התמונות שצולמו הוצגו רק באתר של אול לאב, עד להפרה לכאורה על ידי הנתבעים.
25 עוד מתברר כי התמונות כלל לא הגיעו לבעלי הצימרים, עניין המחזק את הקביעה כי
26 התמונות נוצרו באופן בלעדי לשימוש אול לאב. התובע הגיע אל הצימרים רק לאחר
27 שבעליהם יצרו קשר עם אול לאב לצורך פרסום הצימרים, ועל פי עדותו של ינוביץ' התובע
28 כלל לא הגיע לבדו, אלא עם אילנה, הבעלים במשותף. מעדותו של ינוביץ' עולה כי
29 הצילומים בוצעו לשם הפרסום באול לאב, כחלק מהחתימה על הסכם הפרסום. המסקנה
30 היא כי התובע ביצע את צילום התמונות כעובד או שלוח של חברה אול לאב, ולא כצלם
31 פרטי.
32
33 41. כידוע, הן על פי חוק החברות, תשנ"ט – 1999 (להלן: "חוק החברות") והן על פי הפסיקה,
34 ישנה הפרדה משפטית בין זכויות וחובות של חברה לבין זכויות וחובות של בעליה, כאשר
35 החברה היא אישיות משפטית נפרדת מבעליה.



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

- 1
 - 2
 - 3
 - 4
 - 5
 - 6
 - 7
 - 8
 - 9
 - 10
 - 11
 - 12
 - 13
 - 14
 - 15
 - 16
 - 17
 - 18
 - 19
 - 20
 - 21
 - 22
 - 23
 - 24
 - 25
 - 26
 - 27
 - 28
 - 29
 - 30
 - 31
 - 32
 - 33
 - 34
42. סעיף 4 לחוק החברות קובע:
- "חברה היא אישיות משפטית כשרה לכל זכות, חובה ופעולה המתיישבת עם אופיה וטבעה כגוף מאוגד".
- סעיף 6 (ב) לחוק החברות קובע:
- "בית משפט רשאי לייחס תכונה, זכות או חובה של בעל מניה לחברה או זכות של החברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות העניין, צודק ונכון לעשות כן בהתחשב בכוונת הדין או ההסכם החלים על העניין הנדון לפניו".
43. ברע"א 996/17 חברת טקסס השקעות בע"מ נ' סאפרדל יזמות בע"מ (31.08.2017) (להלן: "עניין טקסס") סקר בית המשפט העליון את סעיף 6 לחוק החברות ואת משמעותו, וכך נקבע:
- "סעיף 6 לחוק החברות מסדיר את האפשרות להרים את מסך ההתאגדות המפריד בין חברה לבין בעלי מניותיה. ככלל, אמצעי זה מהווה חריג לעיקרון האישיות המשפטית הנפרדת של החברה, המוסדר בסעיף 4 לחוק החברות. קולה של הפסיקה, וכן רוחו של חוק החברות – וביתר שאת לאחר תיקון מס' 3 לחוק – מורינו להשתמש באמצעי זה במשורה ובאופן זהיר, תוך הגנה על גבולותיו של עיקרון האישיות המשפטית הנפרדת (להרחבה ראו ע"א 4263/04 קיבוץ משמר העמק נ' מפרק אפרוחי הצפון בע"מ, סג(1) 548, פסקאות 67-70 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (2009); ע"א 313/08 נשאיבי נ' רינראוי, פ"ד סד(1) 398, פסקה 8 לפסק דינו של המשנה לנשיאה א' ריבלין ופסקאות 76-78 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (בדעת מיעוט) (1.8.2010); בג"ץ 132/15 ר-צ פלסטק בע"מ נ' איפראימוב פאולינה, פסקה 8 לפסק דינה של השופטת א' חיות וההפניות שם (5.4.2017); כן ראו דברי הסבר להצעת חוק החברות (תיקון), התשס"ב – 2002; לסקירת הנושא בהרחבה, ראו אירית חביב-סגל דיני חברות – כרך א' 318-325, 339-341 (2007)).
- ... "סעיף קטן 6(ב) עוסק בקבוצת מקרים אחרת של הרמות מסך. מבחינה מהותית, אין בסעיף זה יותר מאשר חזרה על סמכות בית המשפט לתת סעד שייראה לו צודק ונכון בנסיבות העניין. לעיל עמדנו על השיקולים שעל בית המשפט לשקול לצורך קביעת היסוד הנורמטיבי של "צודק ונכון" לעניין הרמת מסך. לאמיתו של דבר, אין הבדל מהותי בין שיקולים אלה לעניין הרמת מסך במסגרת סעיף קטן (א) להרמת מסך במסגרת סעיף קטן (ב). זו כזו צריכות להיעשות במקרים חריגים וכאשר הדבר צודק ונכון" (עמיר ליכט "הרמת מסך והדחיית חוב לאחר תיקון 3 לחוק החברות: מה נשתנה?" תאגידים ב(3) 65, 86 (2005))."



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1
2 44. מהאמור לעיל עולה שהרמת מסך ההתאגדות צריכה להיעשות במקרים חריגים בלבד, כך
3 גם לעניין סעיף 6(ב) לחוק החברות. בענייננו, ולאחר שהגעתי למסקנה כי הבעלות בזכות
4 היוצרים שייכת לאול לאב, יש לבחון האם ניתן לייחס זכות זו של החברה לתובע. לטעמי,
5 בהינתן הנסיבות שתוארו לעיל, התשובה על שאלה זו היא שלילית. התוצאה היא שהתובע
6 אינו זכאי לפיצוי מכח זכות יוצרים בתמונות.

הזכות המוסרית ביצירה

7
8
9 45. סעיף 45 לחוק זכויות יוצרים קובע –
10 "(א) ליוצר של יצירה אמנותית, יצירה דרמטית, יצירה מוסיקלית או ספרותית, למעט
11 תוכנת מחשב, שיש בה זכויות יוצרים, תהיה ביחס ליצירתו זכות מוסרית, למשך תקופת
12 זכות היוצרים באותה יצירה.
13 (ב) הזכות המוסרית היא אישית ואינה ניתנת להעברה, והיא תעמוד ליוצר אף אם אין לו
14 ביצירה זכות יוצרים או אם העביר את זכות היוצרים ביצירה, כולה או חלקה, לאחר".
15
16 46. סעיף 46 לחוק מגדיר מהי הזכות המוסרית –
17 "זכות מוסרית ביחס ליצירה היא זכות היוצר –
18 (1) כי שמו ייקרא על יצירתו בהיקף ובמידה הראויים בנסיבות העניין;
19 (2) כי לא יוטל פגם ביצירתו ולא ייעשה בה סילוף או שינוי צורה אחר, וכן כי לא תיעשה
20 פעולה פוגענית ביחס לאותה יצירה, והכל אם יש באילו מהם כדי לפגוע בכבודו ובשמו
21 של היוצר".
22

23 47. לפי סעיפים אלה ליוצר של יצירה יש את הזכות המוסרית עליה, גם אם זכות היוצרים
24 שייכת לאחר. בענייננו, על אף קביעתי כי זכות היוצרים שייכת לאול לאב, הרי שלתובע,
25 כיוצר היצירה, הזכות המוסרית עליה. יוער שאין מחלוקת כי התובע צילם לפחות חלק
26 מהתמונות, וכך עולה מעדותם של בעלי הצימרים (עמ' 46, שו' 35-32, עמ' 48, שו' 22-20).
27 על כן, כעת יש לבחון האם מעשי הנתבעים, צד ג' או צדדי ד', עלו לכדי פגיעה בזכותו
28 המוסרית של התובע. אעיר כי התובע טוען לפגיעה בזכות לייחוס בלבד (סעיף 46(1)).
29

30 48. ברע"א 12/17 אפרים שריר נ' נירית זרעים בע"מ, פסקאות ט"ו-ט"ז לפסק דינו של המשנה
31 לנשיאה א' רובינשטיין (28.03.2017) סוקר בית המשפט העליון את הזכות לייחוס, כפי שזו
32 באה לידי ביטוי בסעיף 46(1) –
33



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

"ט"ו. זכות הייחוס היא הזכות להיות מוכר כיוצר היצירה (ובאנגלית Right of Paternity או Right of Attribution). היא נובעת מן ההיגיון ומן ההגינות, ולא בכדי זוכה היא להכרה כמעט בכל שיטות המשפט (ראו גרינמן, בעמ' 827; פרזנטי, בעמ' 1141-1139 וכן אמל ג' בארין "הזכות המוסרית במשפט המוסלמי" קניין רוחני: עיונים בינתחומיים 129, 132 (מרים מרקוביץ ביטון וליאור זמר עורכים, 2015)). מכבר כתב השופט טירקל כי "אדם זכאי ששמו ייקרא על 'ילדי רוחו'. זיקתו הרוחנית לאלה כמוה, כמעט, כזיקתו ליוצאי חלציו" (ע"א 2790/93 Eisenman נ' קימרון, נד(3) 817, 841 (2000)). מתן "קרדיט" ליוצר ביחס ליצירתו חשוב לא רק מפאת כיבוד הקשר בינו לבין יצירתו, אלא גם מן הטעם שיש בכך "דחיפה" לבניית המוניטין שלו ולהשתכרותו העתידית (ראו רע"א 6141/02 אקו"ם בע"מ, אגודת קומפוזיטורים, מחברים ומו"לים למוסיקה בישראל נ' תחנת השידור גלי צה"ל, נז(2) 625,630; טוני גרינמן "הזכות המוסרית – מ-Moral Droit ל-Moral Right" יוצרים זכויות: קריאות בחוק זכות יוצרים 439, 486 (מיכאל בירנהק וגיא פסח עורכים, 2009); אפורי בעמ' 347)...)".

ט"ז. ראוי להזכיר כי שורשי ההכרה בזכויות המוסריות של היוצר, לרבות בזכותו לייחוס, נטועים עמוק גם בשדה המשפט העברי. על האומר דבר בשם אומרו נאמר שהוא: "מביא גאולה לעולם" (בבלי מגילה, ט"ז, ע"א) ומנגד "כל מי שאינו אומר דבר בשם אומרו עליו הכתוב אומר 'אל תגזול דל כי דל הוא'" (מדרש תנחומא, במדבר, כ"ב). (לסקירה בנושא זכויות היוצרים במשפט העברי, לרבות הזכות לייחוס ראו רע"א 7774/09 ויינברג נ' ויסהוף, פסקאות ט'-י"ב לחוות דעתי (2012); ע"א 9191/03 V&S Vin Spirit Aktiebolag חברת הכרם בע"מ נ' אבסולוט שוז בע"מ, נח(6) 869, פסקה י"ח לחוות דעתי (2004); רע"א 2991/07 אקו"ם, אגודת קופוזיטורים, מחברים ומו"לים למוסיקה בישראל בע"מ נ' קפוצ'ין עסקי מזון בע"מ, פסקאות ל"ד-ל"ז לחוות דעתי (2009)).".

49. במקרה שלפני, על פניו עולה כי אכן הייתה פגיעה בזכותו המוסרית של התובע לייחוס היצירה על שמו. אמנם התובע טען הן בעדותו (עמ' 22, שו' 10-12) והן בסיכומיו (סעיף 27) כי לכל הפחות על חלק מהתמונות הופיע סימנו המסחרי M.S, אך בפועל לא הוצגה בפניי כל תמונה הנושאת סימן זה. כמו כן, הנתבע 2 טען בעדותו שהתמונות הועברו אל ריקונספט על ידי בעלי הצימרים (עמ' 32, שו' 33-36), וכן טען כי כחלק מתהליך העלאת התמונות והתוכן לאתר, בעל יחידת האירוח נשאל של מי התמונות שהוא מספק, והאם התמונות שייכות לו. כן מוסבר על ידי העובדים של ריקונספט מהן זכויות יוצרים וכאשר בעלי הצימרים נשאלו אודות התמונות שהביאו, השיבו כי התמונות שייכות להם (עמ' 33, שו' 10-25).



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

50. מהסקירה לעיל עולה כי לנתבעים לא הייתה כל יכולת לדעת כי התובע הוא זה שצילם את התמונות, שעה שאפילו באתר של אול לאב, לא צוין כי התובע הוא הצלם. ברם, נראה כי בכך לא סגי. טוני גרינמן במאמרו: "הזכות המוסרית – מ-Moral ל-Droit Moral Rights" יוצרים זכויות – קריאות בחוק זכות יוצרים (תשס"ט), 439, 458 (בעריכת מ' בירנהק וג' פסח), מסביר כך –

"הסטנדרט האובייקטיבי החדש, שמצריך ייחוס יצירה ליוצר בהיקף ובמידה "הראויים בנסיבות העניין", יחזק את הזכות לייחוס, שכן ייתכנו כעת מקרים שבהם ייקבע כי אף שמקובל לא לייחס יצירות מסוג מסוים ליוצריהם (בכלל או בנסיבות מסוימות), מדובר בנוהג פסול, וראוי לחייב מתן ייחוס. כך נעשה בצרפת לגבי שימוש בצילום בפרסומת מסחרית".

51. בת"א (מחוזי נצרת) 26485-09-11 קייקי כפר בלום ובית הלל ש.מ נ' צוק מנרה בע"מ (30.12.2012) קבע בית המשפט –

"... העובדה כי הנתבעת עשתה שימוש בתמונות היוצר ובדגש למטרה פרסומית, ללא אזכור שם היוצר, פוגעת בזכותו המוסרית. אכן, התצלום המקורי לא אזכר את שמו של הצלם, שאף העיד כי אינו מורגל בפרסום שמו על גבי צילומיו אולם אין בכך בכדי לפטור את המפרסם מלהתחקות אחר הצלם הרלוונטי ובכך כשלה הנתבעת בנוסף.

גדרי זכות היוצר ברי הגנה הם ועל בית המשפט לשמש חומה ליוצר באשר הוא, ביצירתו מבט עתידי".

52. משמע, חבות מי שמשתמש ביצירה היא רחבה ועמוקה ועליו לעשות כל שנדרש על מנת להתחקות אחר היוצר למתן הקרדיט. מעיון בתמונות המופיעות באתרי הנתבעים (נספח 3 לתצהיר התובע) נראה כי לא ניתן קרדיט כלל, גם לא לבעלי הצימרים, שלפי עדותו, הנתבע 2 שוכנע כי התמונות שייכות להם. על פי מאמרו של גרינמן והפסיקה שצוינה לעיל, נראה כי העדר ציון שמו של התובע כצלם, על אף שהתובע בעצמו לא ציין את שמו כצלם התמונות באתר של אול לאב, אכן מהווה פגיעה בזכותו המוסרית ולא שוכנעתי מתוך כלל הראיות כי עומדת הגנה למפרסם של אי ידיעה, או של נקיטת אמצעים סבירים לאיתור היוצר.

העדר יריבות עם הנתבעים

53. יחד עם זאת, התובע תבע את הנתבעים, הבעלים של ריקונספט, שהיא הבעלים של אתרי האינטרנט, ולא את ריקונספט עצמה. על כן, וכפי שכבר דנתי בעניין הבעלות בזכות היוצרים, יש לבחון האם התובע תבע את בעלי הדין הנכונים.



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1

2 54. כאמור מעלה, חברה היא אישיות משפטית נפרדת מבעליה, ועל מנת להרים את מסך
3 ההתאגדות ולהטיל חובות וזכויות של החברה על בעלי המניות או על נושאי משרה בה, יש
4 צורך, ככלל, לעמוד בתנאי סעיף 6 לחוק החברות.

5

6 55. סעיף 63 לחוק זכות יוצרים קובע –

7

8 **"נושא משרה בתאגיד חייב לפקח ולעשות כל שניתן על מנת למנוע עבירה מהעבירות**
9 **המפורטות בסעיף 61 בידי התאגיד או בידי עובד מעובדיו".**

10

11 56. מכאן, שחוק זכות יוצרים מטיל אחריות מוגברת על נושא משרה בתאגיד למנוע עבירה
12 בעבירות המנויות בסעיף 61 לחוק. אולם, מעיון בסעיף 61, עולה כי כל העבירות המנויות
13 בו הן עבירות המפרות את זכות היוצרים, וכבר קבעתי כי בענייננו, זכות היוצרים אינה
14 שייכת לתובע, אלא לאול לאב. סעיף 63 לחוק, אינו מטיל אחריות מוגברת על נושא משרה
15 בתאגיד לעניין פגיעה בזכות המוסרית (המורכבת, כאמור, מהזכות לייחוס והזכות
16 שהיצירה לא תסולף). מכאן, כי יש לבחון האם ראוי להרים את מסך ההתאגדות ולהטיל
17 את האחריות על הפרת זכותו המוסרית של התובע על הנתבעים באופן אישי, על פי התנאים
18 המנויים בסעיף 6 לחוק החברות בלבד.

19

20 57. בעניין טקסס שאוזכר בסעיף 46 לפסק הדין, הרמת מסך תיעשה רק במקרים חריגים
21 וכאשר הדבר צודק ונכון. האם במקרה זה צודק ונכון לבצע הרמת מסך והטיל את כל
22 האחריות על הנתבעים?

23

24 58. סעיף 6 (א) לחוק החברות קובע –

25

26 **"(1) בית משפט רשאי לייחס חוב של חברה לבעל מניה בה, אם מצא כי בנסיבות הענין**
27 **צודק ונכון לעשות כן, במקרים החריגים שבהם השימוש באישיות המשפטית הנפרדת**
28 **נעשה באחד מאלה:**

29

(א) באופן שיש בו כדי להונות אדם או לקפח נושה של החברה;

30

(ב) באופן הפוגע בתכלית החברה ותוך נטילת סיכון בלתי סביר באשר ליכולותיה לפרוע
31 את חובותיה,

32

ובלבד שבעל המניה היה מודע לשימוש כאמור, ובשים לב לאחזקותיו ולמילוי חובותיו
33 כלפי החברה לפי סעיפים 192 ו-193 ובשים לב ליכולת החברה לפרוע את חובותיה".



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

59. לעניין סעיף 6(א)(1)(ב), לא נטען כי ריקונספט מצויה בקשיים כלכליים כלשהם שיקשו עליה
מלפרוע חובותיה למאן דהוא. על כן, לעניין זה לא ראיתי מקום להרים את מסך ההתאגדות
שעה שלא הוכח, ואף לא נטען, כי ריקונספט לא תוכל לשאת בהתחייבויותיה.

60. לעניין סעיף 6(א)(1)(א) לא נראה כי במעשה ההפרה של זכותו המוסרית, יש כדי להעיד על
שימוש פסול באישיות המשפטית הנפרדת של החברה על מנת להונות את התובע. אין חולק
כי בעלי הצימרים סוברים כי התמונות שצילם התובע שייכות להם, לכן טענת הנתבע 2
בעדותו לפיה כאשר נשאלו בעלי הצימרים האם התמונות שייכות להם, הם ענו בחיוב,
מתישבת עם סברה זו (יודגש כי איני קובעת מסמרות ואיני נדרשת לשאלה האם אכן
התמונות שייכות לבעלי הצימרים).

61. הנתבע 2 הסביר בעדותו את תהליך העלאת צילומי היחידות לאתר (עמ' 34, שו' 10-32):

ש. אתה אמרת קודם שאתם לא לוקחים תצלומים מאתרים אחרים. אם הלקוח אומר לכם
לקחת מאתר מסוים אתם לוקחים?

ת. אנחנו שואלים מי צילם את התמונות ומוודאים שאין עליהם זכויות יוצרים. והתמונות
באמת בבעלותו.

ש. כשאתם לוקחים תצלומים מאתר אחר, אתם כן שואלים?

ת. מבחינת הנחיה שלי, כן.

ש. איך אתה בודק שהעובדים שלך מבצעים את ההוראות שלך?

ת. הם מבצעים, זה א' ב'.

ש. במקרה כאן מתגלה שלקחתם את התצלומים מהאתר של התובע.

ת. במקרה של פסגת הקריות, כן.

ש. האם אז בדקתם מי צילם את התמונות?

ת. כן.

ש. אצל מי בדקתם את זה?

ת. מול סיסו.

ש. מה סיסו אמר לכם, מי צילם את התמונות?

ת. בשיחה עם קרולין היתה שיחה מקדימה עם נציגת מכירות בשם בת אל שהיא סוגרת
עסקה עם לקוחות והיא סגרה עסקה עם סיסו והתקשרה לקרולין ואמרה לה שהצטרף
לקוח לפרסום ואת התמונות לקחת מהאתר של התובע, אתר איי רומס, שהתמונות בעצם
שלו. לגבי זכויות יוצרים היא וידאה מולו והחתימה אותו..."

ובהמשך (עמ' 35, שו' 9-13):



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

ש. לא מוזר לך שסיסו מאפשר לכם לקחת תצלומים שמפורסמים באתר אחר?

ת. לא. ממש לא כי ברגע כפי שאמרתי בד"כ 99% מהמקרים זה צלם שבעל הצימר לוקח כי אין שום היגיון לבזבז זמן שצלם יצלם לו את המקום וכשהוא רוצה אתר אחר הוא שוב צריך צלם פרטי לכן בד"כ כל צימר מביא צלם מעצמו או שהוא מצלם וגם מדובר על חדרים לפי שעה שזה פחות חשוב נראות המקום יותר מידי, יש חדרים פשוטים יותר, אבל נהוג לקחת צלם או שאדם מצלם בעצמו".

62. מעדות הנתבע 2 עולה, כי מדובר בפרקטיקה מוכרת. טענתו, לפיה בעל צימר יזמין צלם אחד לצורך פרסום בכלל האתרים נראית לי הגיונית בנסיבות העניין. אכן, יכול והיה מן הראוי לבצע בירור מקיף יותר באשר לזהות הצלם, זאת על מנת לוודא למי שייכת הזכות המוסרית בתמונות, שכאמור שייכת ליוצר התמונה על פי חוק ואינה ניתנת להעברה. אך לעניין זה שוכנעתי כי הנתבעים סמכו על הצהרת בעלי הצימרים כי התמונות הן בבעלותם, ובנסיבות עשו את הנדרש על מנת לוודא היעדר פגיעה בבעלי זכויות אחרים.

63. לא מצאתי הצדקה להרמת המסך בעניין זה. לא מדובר בשימוש באישיות המשפטית הנפרדת על ידי הנתבעים לצורך הונאת התובע. לא מצאתי כי הנתבעים נהגו בחוסר סבירות קיצונית המצדיקה את הרמת המסך. אינני סבורה כי התובע עמד במקרה דנא בנטל הראיה והשכנוע להצדיק את הרמת מסך ההתאגדות בין ריקונספט לבין הנתבעים. משהוכח כי מי שעשתה שימוש בתמונות שצילם התובע, לפרסום באתרים שלה, מבלי ליתן לו קרדיט על כך, היא ריקונספט ולא הנתבעים, אזי התוצאה היא שדין התביעה כנגד הנתבעים להידחות.

סיכום

64. לאור כל האמור לעיל אני דוחה את התביעה, מחמת העדר יריבות, הן מכיוון התובע, אשר תבע בגין פגיעה בזכות יוצרים ששייכת לחברה שבבעלותו, והן מצד הנתבעים, כאשר הפרת זכותו המוסרית של התובע נעשתה על ידי החברה שבבעלותם ולא מצאתי הצדקה לביצוע הרמת מסך בנסיבות שפורטו.

דחיית התביעה כנגד הנתבעים משמעה, כי אין צורך לדון בהודעה לצד ג' ובהודעות לצדדי ד'. יוער, כי לתובע ניתנו הזדמנויות לא מבוטלות לתקן תביעתו בדרך של צירוף ריקונספט כנתבעת (ראו לפחות הפרוטוקול מיום 21.2.19, שם הועלתה הטענה ע"י ב"כ הנתבעים



בית משפט השלום בחדרה

ת"א 55288-12-17 שלוש ואח' נ' לוי ואח'

תיק חיצוני:

1 וע"י ב"כ צד ג' 1), בין אם כנתבעת נוספת ובין אם כנתבעת חליפית תוך מחיקת הנתבעים.
2 אולם, התובע בחר לעמוד על כך שבידו עילה כנגד הנתבעים עצמם.

3
4 ההודעה לצד ג' נדחית. ההודעות לצדדי ד' נדחות.

5
6
7 65. התובע ישא בהוצאות הנתבעים וצד ג', לרבות שכ"ט עו"ד, בסך 12,000 ₪.

8
9 כן ישא בהוצאות צדדי ד', לרבות שכ"ט עו"ד, בסך 5,000 ₪, לכל אחד מהם.

10
11
12 זכות ערעור כדין

13
14
15 ניתן היום, כ' אייר תשפ"א, 02 מאי 2021, בהעדר.

16
17
18

יפעת אונגר ביטון, שופטת